

**Wystąpienie Józefa Oleksego,
Przedstawiciela Sejmu w Konwencji Unii Europejskiej
Bruksela, 11 lipca 2002
na temat Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa**

Rozszerzenie Unii Europejskiej oraz wzmocnienie jej pozycji na arenie międzynarodowej stanowią jedno z najpoważniejszych wyzwań, przed którymi stoi UE na początku XXI wieku. Poszerzona Unia – stabilna politycznie i silna gospodarczo – ma znacznie większe szanse, aby na arenie międzynarodowej zająć pozycję, która będzie odpowiadać jej aspiracjom oraz potencjałowi gospodarczemu i ludnościowemu.

Unia Europejska w zakresie Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa przez ostatnie lata uczyniła wiele. Czy jednak wystarczająco, aby stawić czoła nowym zagrożeniom i wyzwaniom zglobalizowanego świata? Wyzwaniom tym nie sposób sprostać już w izolacji. Bez wielostronnego uczestnictwa nie poradzimy sobie z problemem biedy, pogwałcaniem praw człowieka, konfliktami etnicznymi czy terroryzmem.

Aby zbudować spójną i efektywną politykę zagraniczną, struktury i instrumenty, jakimi dysponuje Unia w tym obszarze wymagają ulepszenia. Konieczne wydaje się zwiększenie koordynacji w zakresie polityk zagranicznych państw członkowskich. Wspólne ramy takiej koordynacji będą z kolei musiały uwzględnić zbliżenie stanowisk Komisarza ds. Stosunków Zewnętrznych oraz Wysokiego Przedstawiciela ds. Polityki Zagranicznej. Takie polepszenie synergii między działaniami Rady i Komisji w obszarze spraw zewnętrznych powinno w pierwszej kolejności bazować na opracowywaniu wspólnego planu działania i realizacji wspólnych przedsięwzięć. Zbliżanie takie powinno następować w drodze ewolucji. Rola Rady w kształtowaniu polityki zagranicznej wymaga silniejszego wyodrębnienia tego obszaru aktywności od funkcji koordynacyjnej w zakresie spraw ogólnych. W tym kontekście decyzje Szczytu w Sewilli stanowią pierwszy krok w dobrym kierunku.

Ambicją Polski jest umocnienie i precyzowanie zewnętrznej roli Unii. Dotyczy to w szczególności wymiaru wschodniego. Chcemy stać się pomostem między Unią a jej przyszłymi wschodnimi sąsiadami, z którymi gotowi jesteśmy dzielić się naszym doświadczeniem i know-how okresu transformacji, czyniąc politykę wschodnią Unii bardziej otwartą i konstruktywną. Uważam, że nasze

doświadczenie, stopień rozwoju i stabilna infrastruktura współpracy gospodarczej i administracyjnej ze wschodnimi sąsiadami mogą przyczynić się do rozwoju polityki wschodniej Unii Europejskiej.

Konkludując, pragnę podkreślić, że reformując Unię należy stanowczo wzmocnić Wspólną Politykę Zagraniczną i Bezpieczeństwa. Głos i inicjatywy zagraniczne Unii nie mogą być sumą pojedynczych stanowisk państw członkowskich. Nowa dynamika europejskiej obecności międzynarodowej jest potrzebna światu.